

Ông Quang - cha của Minh và hai người con trai khác là Chánh và Đ - là người hiền lành, chăm chút chăm chỉ làm ăn, lo cho vợ cho con. Ông lập nên một trang trại chăn nuôi. Tuy có vất vả, đau vất vả, nhọc nhọc vào sổ cũ, nhàn nhàn của hai ông bà, cùng với sự cố gắng hết sức theo kế hoạch mà một của ông mà trang trại thành công với lợi tức thu nhập đáng kể. Ông cho các con vào trường học, xa nhà đi học lên cao. Năm đó Minh vừa đi xong bậc bác sĩ thú y thì bà Quang bắt tại nhà lâu thông qua Đ. Nội đau đớn vì một mình của và thì dùng một cái ông Quang gọi các con về. Ông giao cho Minh trách nhiệm trên vai: gánh vác trang trại và ráng lo cho hai em tiếp tục học cho xong đi học. Còn ông - theo như lời ông già thích - sống âm thầm về nhà, đi một chút đi đâu đó kinh doanh về ngành khách sạn. Ông trả nợ hết bản khoản, lo việc, thóc gạo của các con và còn dần dần liên lạc thông qua email để biết tin tức nhau. Hàng tháng ông thu xếp đem theo một số, trong đó có tiền nhà gia đình và những treo trên vách nhà trong phòng ăn. Ông cứ nhìn hình rồi nhìn vào một tờ giấy của con thật chăm chú như để khóc một tờ giấy nét, ghi tâm trí đáng và thông yêu của chúng. Rồi ông đi vòng quanh trong và ngoài nhà như không muốn xa rời và tất cả những gì ông đã quyên luyến, quen thuộc. Làm như ông đang mang tâm trí của chính mình Kinh Kha một đi không trở lại và về!

Lúc đưa các con ông rất quan tâm, lo lắng và trông chờ tin tức của ông. Thậm chí thông ông gọi email về, báo ông về bình an, mọi việc đang tiến triển như ông dự tính. Các con ông về nhà biết ông đang ở đâu!

Đừng một cái, ông gọi tin về báo ông đã gặp một người đàn bà cùng cảnh ngộ, rất hiểu biết và thông cảm với ông về mọi mặt, sẵn chia sẻ những bất hạnh cũng như đau buồn, thông khổ trong cuộc đời còn lại của ông. Ông mong các con ông chấp nhận, yên tâm và đừng tiếp tục lo lắng cho ông nữa. Thậm chí đưa các con ông rất tiếc giận ông và oán ghét người đàn bà này. Họ cho rằng bà đã cố tình lừa dối, quyên rũ ông vì tiền. Một ngày nào đó khi ông không còn một đồng xu dính túi thì bà sẽ bắt ông không thông tin. Thậm chí Minh còn gọi email khuyên ông nên cẩn thận, khéo có ngày hối hận không kịp. Ông gọi lại mọi hàng:

Các con thân yêu,

Cái mà bạn trân quý và sẵn một nhút trên đời này là các con, không phải tiền. Bây giờ cũng như sau này khi bạn không còn nữa, bạn mong rằng các con luôn coi trọng nhân nghĩa, biết quý trọng tình.

Mãi mãi các con là báu vật trong lòng bạn.

Bạn của các con

Anh em Minh đã khóc vì cảm động và hối hận vì sự kém suy nghĩ của mình. Đàng nào thì

Việc thi

Tác Giả: C Hoàng

Thứ Năm, 17 Tháng 5 Năm 2012 22:05

đã mất, bố đã có tu, không th nào s ng cô đ n, l loi, thi u ng i săn sóc, b u b n. Tuy nhiên h v n ch a có m t chút hi u bi t gì v ng i b n m i m , m t s m m t chi u c a b h đ mà an tâm hay có thi n c m. Nh ng bản khoán, ray r c cũng t m gác l i vì Minh luôn b n t i tằm m t mũi v i bao công vi c trong trang tr i, vi c y m tr cho Chánh và Đ i còn đang theo đ i h c.

R i... đừng m t cái - cũng cái “đùng” oan nghi t này - Minh nh n đ c email, do ng i đàn bà này dùng đ a ch c a ông Quang mà g i:

G i các anh Minh, Chánh và Đ i,

Tôi h t s c đau bu n báo cho các anh m t tin không may là b các anh v a qua đ i. Lý do vì h th ng mi n nhi m trong c th xu ng quá th p, không đ s c đ kháng l i vi trùng làm đ c trong ph i. Ông ra đ i trong nh nhàn, thanh th n. Tr c khi m t ông đ n dò tôi thi u xác ông, th tro xu ng bi n r i m i báo cho các anh tin bu n này. Tôi đã làm đúng nh di chúc c a ông. L i nh n g i cu i cùng c a ông là ông mãi mãi yêu th ng và s luôn b bên c nh các con. Tôi g n g i ông trong th i gian ng n, nh ng đ đ có th kh ng đ nh r ng các anh th t may m n đã có m t ng i cha v o cùng v i đ i.

B n c a b các anh,

Đan Hà

Anh em Minh đau đ n vô ng n, đ u óc quay cu ng v i bao th c m c. T i sao b đau m mà không báo cho con cái bi t? Không cho c h i đ săn sóc? B nh t t th nào? T i sao không đ c ch a tr ?... B nh s ng ph i th i bu i này đâu ph i nan y?... B m t không đ c th y m t, th y xác l n cu i, không đ c chôn c t cho tr n đ o... Tim gan nh xé nát, lòng đ xót xa v i mi n ân h n, h i ti c. Minh oán trách bà Đan Hà lòng đ h p hoi không thông báo cho anh em chàng khi b v a lâm b nh. Minh g i email cho bà m y l n nêu lên th c m c c a mình nh ng không có h i đáp. Minh nghĩ có l bà Đan Hà t ng l m anh em chàng có ý mu n tranh ch p t i n b c, tài s n c a cha chàng nên b qua.

Đau bu n, th ng nh b ch a người ngoai thì nh n đ c th c a con gái bà Đan Hà báo m v a m t và tìm đ n tá túc v i anh em Minh. Lúc đ u, Minh có chút oán trách ng i đàn bà này nên bàn v i hai em đ nh s t ch i không nh n nuôi cô con gái, v n l nhà ch có anh em trai, thi u ng i chăm sóc tr em. L n l a r i Minh c tr i hoãn tr l i th . Cu i cùng chàng nghĩ con bé cũng m coi m cút nh mình, l i còn nh , cũng ch ng ph i l i c a nó, thôi thì t i đâu hay t i đó.

Xe ch y m i h n m t gi thì b b bánh vì cáng nh m đnh nh n. Khi tìm bánh đ tr thì Minh m i nh tr c khi đi chàng đã l y bánh xe xu ng đ b m h i, sau đó h p t p vì th y tr gi nên quên g n tr l i. Đúg là con nh ch n ngày xui x o. Th Sáu, m i ba! Minh lâu bầu trong mi ng. Ch mãi m i có xe quá giang t i ch vá bánh r i tr l i. Tr h n hai ti ng đ ng h . Khi Minh đ n g n b n đồ thì th y m t đ a bé nh thó, l i 13, 14 tu i đ ng l loi bên v đ ng cách b sông m t đ i xa, đang nghiêng mình, ki ng chân ngó v h ng chàng đang t i nh s t ru t trông mong. Phía sát b sông th y m t đám đng t t p, lao xao. Cho ch c ăn, Minh t p xe l i bên cô bé dò h i,

“Em là...?”

Ch t ch a ! Mình ch đ c s qua lá th có m t l n, ch nh đ a đi m và ngày gi , quên m t tên. Hình nh là Đan... gì đó. Ch đ u gi ng tên m . Minh ch a k p nh ra thì cô bé nhanh nh u:

“Đ em là Đan Tâm. Có ph i anh là ng i đi r c em?”

“Ph i. Hành lý đâu?”

Minh tr l i nhất g ng và h i vì th y con nh ch ôm trên mình m t cái h p gi ng nh h p đ ng th c ăn tr a c a h c trò nh ng trông ch c ch n h n.

“Đ em ch còn b y nhiêu.”

Bây gi Minh m i có đ p quan sát con bé. Ng i nó g y gò, m nh kh nh. Tóc dài h i lu m thu m, c t ra sau ót. Qu n áo bèu nhèo. Ch c là t i đi đ ng xa v t v . M t mày trông sáng s a, mũi cao, m t to và sáng l p láy đ i hàng mi cong dài. Khi hai hàng mi h th p xu ng thì trông nó th t m t m i, nh ng i ki t s c vì thi u ăn v y. Nh ng khi nó v n c thon dài ra, nghiêng đ u, m t ngó th ng vào chàng nh đ dò h i thì đôi m t to và sáng nh hai cái đèn pha. Con bé có nét lai pha tr n gi a hai dòng máu Á và Âu t o nên nh ng nét đ c bi t v a ng ngáo, b o đ n v a hi n hòa, nhu mì. N c da nó ng màu hung đ và m n mòi vì rám n ng. Trông đúg là dân đ o su t ngày l n l i trong n ng và n c m n, Minh nh n xét. R i trách bà m sao mà t quá m c, đã bi t s p x p tr c chuy n đi cho con mà l i không s m s a hành trang coi cho đ c m t tí. Thôi thì, c mang nó v r i tính sau, Minh quy t đ nh.

Việc tối thiểu

Tác Giả: C Hoàng

Thứ Năm, 17 Tháng 5 Năm 2012 22:05

“Lên xe đi!” Minh ra lệnh.

Con bé nhẩy phóc lên xe nhẩy nhàng nhẩy mọt con sóc. Minh có cảm tưởng nghe nhẩy nghe đống cồng tiếng thẩy phào, trút hết lo âu của nó.

2.

Suốt đời đống trẻ vầy Minh suy tính, xếp đặt mọt việc cho con bé. Khi quay lại đời nhẩy nó đi u gì thì thẩy nó ngoảnh đầu qua mọt bên, ngó nhẩy chẩy a tưởng đống cồng. Minh chép miệng “tội nghiệp”. Nhẩy ngó rẩy lòng trẻ con thẩy mong manh vẩy thoáng qua và vuốt mọt khi chàng nghĩ đời mọt nó.

Vầy đời nhà thì trẻ vẩy a tưởng. Còn bao nhiêu việc đang chẩy. Minh chẩy kíp giao con bé lại cho bà Tám - mọt người bà con xa theo giúp việc cho mọt chàng lâu nay - sau khi đời dò bà chăm sóc giùm rẩy đi. Mãi đời khuya xong việc Minh mọt trẻ vẩy thì bà Tám và cồng con bé đầu đã ngủ hết. Bao nhiêu thẩy cồng cồng nhẩy con bé đành gác lại ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, khi Minh xuống nhà ăn sáng, vầy không thẩy con bé đâu. Hỏi bà Tám thì nghe bà bù lu bù loa kíp :

“Cồng biết không, hôm qua gồng nhẩy cồng ngày con bé không đống cồng ăn uống gì hết. Đời nẩy vẩy thì nó lại mọt quá chẩy húp có mọt muỗng cháo thôi, rẩy xin phép đi ngủ. Con nhà ai mà thẩy tội nghiệp. Đời tôi lên coi nó ra sao.”

Bà Tám vẩy a dẩy m chân xếp bồng đi thì nghe phía trước nhà có tiếng xe đống lại rẩy tiếng ngồng nói xôn xao. Minh và bà cùng bồng ra xem việc gì.

Đầu trước hàng rào nhà chàng là mọt chiếc xe “van” vàng có đầu hiều của đài truyền hình địa

Việc thi

Tác Giả: C Hoàng

Thứ Năm, 17 Tháng 5 Năm 2012 22:05

Và nói Minh và đưa con bé vào phòng bà Tám, bà hiểu ý nên kéo vào Đan Tâm vào trong hàng rào và đóng cửa lại rồi đi vào trong nhà. Một lát sau đám đông dần dần t. Minh vào nhà dần dần:

“Em ở nhà nghe cho khỏe, chiều anh và sẽ hỏi chuyện em nhiều hơn.”

Chàng quay sang nhìn bà Tám lo lắng nhìn cho Đan Tâm rời đi.

Bà cảm thấy mọi người cùng quây quần. Chánh và Đợi và và tất cả nhà họ chúng dần dần tính toán mọi hôm trước: “đi đi kiếm cô em không cùng cha khác mẹ của mình”, chúng đùa. Tất cả xong, Minh xuống phòng ăn thì thấy mọi người đang chờ mình chàng. Không khí nghiêm trọng như một phiên tòa sắp sửa diễn ra trong phòng. Đan Tâm, trên mặt thoáng nét e ngại, lo lắng, đứng chờ người đưa bàn, đi đi về về Minh. Còn Chánh, Đợi, mặt không dấu vết sắc sảo háu hức, tò mò, và cả bà Tám, cùng chia ra ngồi hai bên. Đợi phá bêt cười ngọt ngọt, Minh đùa:

“Mọi người cùng ăn cơm đi ch. Nhà này trừ bà Tám ra, ai cũng ăn như heo. Đan Tâm phải ráng tập ăn cho nhanh may ra mới kịp no bụng trước khi thức ăn hết sạch đây.”

Số căng thẳng trong lúc chờ đợi không còn nữa mà nỗi niềm là những tiếng cười rộn rã. Rồi bao câu hỏi thắc mắc đang nung cháy trong lòng mọi người và tất cả tuôn ra.

Đợi khải là chỉ cần phò Đ Tâm đi hôm qua, khi tất cả gợn b thì bắt một tàu khác để đi và chìm tất cả. Chỉ mãi không thấy tàu tiếp cận nên Đ Tâm và một số người bị tất cả đã nhẩy xuống nước và lội vào bờ. Có vài người cũng nhẩy xuống nhưng mọi người đã cố gắng ngoi lên thì đuối sức và kêu cứu cứu. Đ Tâm lội làng nhẩy xuống tiếp nối và giúp họ tất cả an toàn. Lát sau tàu tiếp cận và tất cả kịp cũng và mang theo một số người không bị tất cả vào bờ cùng với số hành lý chứa kịp chìm xuống đáy nước, trong đó có chiếc valise của Đan Tâm.

“Sao Đan Tâm dám nhẩy xuống cứu người sắp chết đuối? Nguy hiểm lắm đó. Nhẩy heo kéo mình chìm theo heo...”

Việc thi

Tác Giả: C Hoàng

Thứ Năm, 17 Tháng 5 Năm 2012 22:05

Đi và a h i và a le i, r t c, ra và s h i.

“Em biết làm sao c u ng i mà v n đ c an toàn.” Đan Tâm c i tr i.

“Đan Tâm b i i gi i m h ?” Chánh chen vào.

“Đ !” và thêm “m i năm em đ u d y l p b i i h e cho tr ng h c.”

Đan Tâm thành th t cho m i ng i bi t.

Nh ng câu h i và tr i kéo dài su t b a ăn. Cu i cùng thì m i ng i đ c bi t Đan Tâm và a 16 tu i. B là m t quân nhân đóng t i căn c quân s M trên m t đ o l n Thái Bình D ng và m t khi con bé m i 13.

“Sao em nói ti ng Vi t gi i và y?” Đ i th c m c h i.

“Tr c kia em nói đ l m. T khi ba anh sang, bác y d y em nói đ c nhi u và nói hay n a.”

“T i sao ba anh b nh mà m em không báo cho anh bi t?”

Minh v t mi ng h i khi và a nghe Đan Tâm nh c đ n b chàng.

Đan Tâm i ng l m t lát r i ng p ng ng h i:

“Không ph i anh cũng đã bi t r i sao?”

Minh nghĩ có l Đan Tâm không th bi t nh ng n khúc bên trong do m nó làm nên không mu n đôi co, chàng h i ti p

“Em có bi t t i sao b anh m t không?”

“Chuy n đó... anh là con anh ph i bi t nhi u h n em ch ?” Con bé m to m t nhìn Minh m t cách ng c nhiên r i né tránh.

Minh b b t b nên b c mình, gay g t h i i:

“V y còn m em? Em có bi t t i sao bà m t không?”

Con bé tr m t nhìn s ng chàng, nh v a b t m n, v a trách móc Minh đã h i m t câu không đúng lúc. C p m t long lanh, m ng n c. Nó đ ng v t d y, và ch y lên u. Đ i, nh nh t trong nhà, nh ng cũng l n h n Tâm Đan 3 tu i, th y v y v i ch y theo.

Minh h i h i h n vì s vô lý c a mình. Nh ng bao nhiêu n c trong lòng ch a gi i t a. Bao th c m c v n ch a có câu tr i minh b ch làm cho chàng b qua s quá đáng này d dàng. V i Đ i cũng đã ch y theo đ an i con bé. Ch c không sao. Minh t nh . Th i gian còn dài. C đ t t r i s tìm cách g n h i c n k h n.

R i m i chuy n cũng đ c tính toán đầu vào đ y. Đan Tâm vào m t tr ng g n nhà đ ti p t c cho đ n h t ch ng trình trung h c. Chánh và Đ i g n gửi v i con bé h n và t n tình giúp đ m i th m i khi có m t nhà. Th nh tho ng Minh cũng ph ch b o bài v khó khăn cho Đ Tâm. Không khí trong nhà vào đ p cu i tu n đ ng nh n ào h n, vui v h n. Minh cũng quên đ n nh ng v ng m c trong lòng. Bà Tám là ng i h hê nh t. Bà không con cháu. Đan Tâm i thông minh, ngoan ngoãn, c ng thêm m t chút lém l nh, li n tho ng làm cho ai g n gửi cũng vui v và th ng m n n ng, nên bà yêu quý Đ Tâm nh con ru t.

Có nhi u món ăn anh em Minh r t thích, nh ng t lúc m m t thì trong nhà cũng ít khi đ c th ng th c vì bà Tám không quen làm. Bây gi có Đan Tâm, h đ c ăn th ng xuyên h n và ngon không thua kém gì m Minh n u. Minh th c m c h i:

“Sao em bi t n u nh ng món ăn này v y?”

“M em đ y. Vì ba anh nói m y anh thích nên m đ y em đ làm cho m y anh ăn.”

Anh em Minh c m đ ng vì s quan tâm c a b tr c khi m t và th m c m n m t chút h o tâm c a bà Đan Hà. Mái gia đình l nh o lâu nay k t ngày cha m Minh qua đ i gi đã tr nên m

Việc thi

Tác Giả: C Hoàng

Thứ Năm, 17 Tháng 5 Năm 2012 22:05

cúng h n.

Thời gian không lâu khi cuộc sống của Đ Tâm được sắp xếp yên nghỉ yên chí Minh nhận một phong thư của thầy thầy gửi về liên hệ với Đ Tâm từ một luật sư gửi về. Trong đó có một Trust Fund dành cho Đ Tâm và Minh là người giám hộ. Số tiền để cho Đ Tâm học hết đại học. Minh có thể gửi về vào tài khóa của mình. Chàng nghĩ Đ Tâm có thể cần tiền sau này. Gửi thì chàng còn dễ kiếm tiền nuôi cô bé cho đến xong đại học.

3.

Tháng năm vùn vụt trời nhanh cùng với vùn vụt đi sao d. Bên phía thành phố lớn với vùng đất Minh đang đã không còn nữa. Một chiếc cầu kiên cố đã bắc ngang con sông vì sự canh tác và chăn nuôi phát triển nhanh nên nhu cầu giao thông đòi hỏi phải thích ứng. Thời thoát khỏi đó mà Đ Tâm đã vào Đại học được hai năm và chọn ngành y tá bốn năm. Chánh và Đi đã ra trường. Chúng đều có công ăn việc làm thích hợp với ngành nghề đã học, đang ở thành phố lớn và sống tốt đẹp. Chánh và Đi gia đình của thầy một năm. Đi cũng sắp sửa lo đám cưới. Minh thì phàn nàn gánh. Nhưng rồi lại thấy buồn vì các em không ai muốn phụ chàng nữa tiếp sự nghiệp của bố mẹ đi. Khi Minh đem việc này nói với hai em thì chúng đều cười và bỏ chàng:

“Có thể anh Cố muốn chờ tìm người phải tá đợc cho mình chứ. Anh đã lo cho tôi em xong rồi, bây giờ đến lượt tôi em lo đi cho anh đó. Kể hẳn cho anh trong vòng một năm mà không tìm được thì tôi em sẽ đứng ra mai mối lo cho anh đấy.”

Thật ra Minh không có ý nghĩ tìm việc cho mình bao giờ. Chàng mới bước sang hai mươi chín tuổi, lại mang trên mình trọng trách quá lớn lâu nay nên Minh cũng chẳng dám tâm theo đuổi hay có liên hệ một thiếp với cô gái nào. Khi vào Đại học thì Đ Tâm chọn một trường ở thành phố lớn và lại ở trường, chỉ về nhà vào cuối tuần nào rồi lại đi thôi. Các em thì đi làm xa và luôn đi đó. Lâu ngày rồi chàng cũng quen dần với cảnh nhà hiu quạnh. Đôi khi Minh cũng cảm thấy cô đơn, lại lo nên chàng dần dần học, chú tâm nghiên cứu vào việc phát triển trang trại, tu bổ nhà cửa. Công việc giao dịch làm ăn khi nào chàng thì lui thành phố lớn - nơi có trường Đ Tâm đang học - thỉnh thoảng xuyên hẳn. Mọi lúc có dịp chàng đều ghé thăm cô bé. Đ Tâm mừng rỡ khi thấy Minh đến thăm và cùng góp ý kiến, bàn bạc với Minh một cách thẳng thắn trong việc làm ăn, sửa chữa nhà cửa, gửi đi... và Thét rồi trở thành một thói quen mà khi không gặp Đ Tâm thì Minh thấy như thiếu thiếu, như như và suy nghĩ bâng qu.

Nhiều người trên đường lái xe mệt mình sau khi đi thăm Đan Tâm và, Minh thường chép miệng hỏi thăm: sang năm Đan Tâm sẽ được hai mẹ con và mình cũng hết trách nhiệm giám hộ, rồi thì mẹ sẽ thay đổi như thế nào? Liệu Đan Tâm có tiếp tục giữ mẹ liên hệ gần bó với gia đình chàng nữa không? Có còn mua trái cây căn nhà mà cô bé bắt buộc phải sống chung trong lúc vắng, không nên nói chuyện gì? Ngay cả dòng thời gian để suy xét, Minh thấy mẹ ngồi trong gia đình chàng đâu rất quý mến Đ Tâm. Chánh và Đại luôn quan tâm, chăm sóc cho cô bé như em gái ruột. Riêng Minh, tuy trong lòng rất thường cảm cho Đ Tâm vì đã phải trải qua nhiều bất hạnh quá sớm, rất muốn tìm mẹ đi đâu để bù đắp phần nào nỗi đau buồn, thì hiểu rằng lao này, những đường như càng nghĩ Minh càng thấy mình vắng vẻ, lúng túng và bất lực. Chàng không biết mình phải bắt đầu như thế nào, phải làm sao cho vẹn toàn, thích hợp với vai trò của một người giám hộ. Cuối cùng rồi thì gian trôi qua, mẹ và con cũng tìm được đầu vào để cùng với nỗi băn khoăn của lòng mẹ và con còn vắng vẻ trong lòng Minh. Nghĩ đến tiếp tục lại sắp đến, Minh thấy bằng khuôn buồn và thoáng lo lắng hơn là vui vì sẽ được như gánh. Rồi chàng nghĩ: dù thế nào thì mình cũng phải lo cho Đan Tâm hạnh phúc rồi thì mới yên tâm. Thôi, chờ khi cô bé có gia đình xong xuôi rồi thì thì phiên mình cũng sẽ có con. Và Minh hài lòng với chính mình vì lý do chánh đáng này.

Công việc của sang nhà của đòi hỏi nhiều công sức và ngày giờ hơn Minh thường. Cuối cùng Minh cũng quyết định dọn vào phòng của bố mẹ mà chàng đã ở trong lâu nay và Đan Tâm dọn sang phòng chàng cho riêng rãi hơn. Đã mấy tuần qua Đan Tâm và cuối tuần để phụ giúp chàng phần nào. Những hôm nay vì bận thì cần nên chỉ có Minh vắng vẻ và bận rộn di chuyển để đi trong phòng Đan Tâm sang phòng chàng sau khi đã được của cha và sẵn phải mẹ. Tuần thì bàn ghế, thì giờ để đi. Nhìn thấy vẻ nh chân dung của bà Đan Hà nằm trên giường, lờ mờ, không nhang đèn trên đầu gối, cũng như giờ giờ của Đan Tâm làm Minh cảm thấy chạnh lòng. Thường khi Minh ít có dịp vào phòng của Đ Tâm. Nếu cần thì chàng đi ngay của ra vào, nói đôi ba câu cần thì quay ra. Đến nay Minh mới có dịp nhìn thấy vẻ nh của mẹ Đ Tâm. Mẹ bà trông thật hiền từ, phúc hậu. Công việc bận rộn và buồn. Đan Tâm có nhiều nét duyên dáng giống mẹ. Cảm khuôn vẻ nh lên, Minh loay hoay của biết đi đâu, chàng nghĩ thật tội nghiệp, bà không được nhang khói thờ phụng như cha mẹ mình. Đan Tâm không biết mà cũng không ai bày vẽ cho cô bé. Dù gì bà cũng là bạn của Bà mình sau khi mẹ đã qua đời thì đâu có gì gì với mẹ cha. Suy đi nghĩ lại cuối cùng Minh đem khuôn vẻ nh của bà Đan Hà để bên trái trên bàn của bố mẹ, vẻ nh bày giờ và vẻ nh mẹ chàng để bên phải. Minh đứng nép nhang và khấn vái:

“Xin bà tha lỗi cho. Dù sao thì bà cũng chỉ làm theo lời dặn dò của bố tôi thôi. Lâu nay tôi chỉ xin với Đan Tâm không khác gì như với Chánh và Đại. Mong bà đừng giận. Bà sống khôn thác thiêng xin hãy phù hộ cho Đan Tâm luôn được bình yên.”

Việc thi

Tác Giả: C Hoàng

Thứ Năm, 17 Tháng 5 Năm 2012 22:05

Nhìn ng n n sáng r c lung linh Minh có c m t ng nh h n bà Đan Hà đầu đó đang nghe i chàng c u xin.

Đi nh bà Đan Hà lên bàn th và đ t nhang đèn xong Minh tr i đ n n t chi c t còn i. Minh v a khiêng chi c t lên b ng m t ngấn kéo n ng b tr t ra, r i xu ng đ t. Đ v t bên trong đ tung tóa ra sàn nhà, chi c h p thi c năm x a Đan Tâm ôm theo lúc m i t i văng ra xa, n p m toang cùng v i gi y t , th t n m r i rác trên m t th m. Minh b c mình cho s v ng v c a mình nh ng cũng c kiên nh n nh t nh n t ng món đ tr i. Đang ng c nhiên vì th y toàn là hóa đ n tr ti n cho b nh vi n b ng m t Minh đ ng ph i hàng ch trên m t phong bì tr ng n m ngay d i tay chàng:

G i các con Minh, Chánh và Đ i

Là nét ch c a b ! Minh không nén đ c tò mò, th c m c: t i sao th b vi t cho anh em chàng mà i n m trong chi c h p này lâu nay và chàng không hay bi t gì c ? R i m ra xem:

Các con yêu quý,

Khi các con đ c đ c dòng ch này thì b đã không còn trên cõi đ i này n a. B bi t b đã đ i cho các con m t s đau lòng i n lao. Nh ng thà th còn h n là đ các con ph i ch ng ki n c nh b ch t i n mòn trong đau đ n.

Ngày b bi t mình b ung th gan đ n giai đ n cu i thì b quy t đ nh đi đ n m t hòn đ o xa xôi đ r i ch t t i đó h u tránh cho các con n i xót xa t t cùng này. Không ng n i đây b g p i dì Đan Hà – x a là b n h c c a c b i n m con – đang đ đây và cũng m c ph i ch ng ung th t cung và h t cách ch a. Dì Đan Hà và con gái là Đan Tâm ép b v i chung đ h ti n vi c chăm sóc, đ a đón t i lui b nh vi n ch a tr . Nh ph ng pháp hóa tr li u m i mà b kéo dài cu c s ng đ c h n m t năm. Trong th i gian này, chi phí t n kém r t nhi u, ti n b mang theo đã c n h t nh ng b không mu n làm qu y đ ng các con nên dì Hà đã lén b bán nhà đ đ n ti n vào vi c ch y ch a h u kéo dài th i gian s ng cho c hai ng i. B bi t b đi r i thì cũng s t i phiên dì Hà! T i cho Đan Tâm đã ch ng ki n c nh ch t chóc và tr i qua n i đ n đau vô b vì m t ng i thân duy nh t trong lúc tu i còn quá nh và s ph i b v trên cõi đ i này.

Bố viết thư này để gửi cho các con để cầu mong các con hãy vì ân nghĩa của dì Hà và Đan Tâm để vui vẻ mà cho Đan Tâm một nơi nương tựa cho đến tuổi trưởng thành. Bố tin tưởng và trông cậy vào lòng nhân nghĩa của các con. Hãy luôn nhớ rằng vì thế nên yêu các con mà bố không muốn các con phải đau, sự khổ vì cái chết của bố. Ai cũng muốn lớn khôn. Các con hãy can đảm chấp nhận những thử thách.

Muôn vàn yêu thương các con.

Minh cảm thấy trong nỗi đau, xúc động tột cùng. Dì Đan Hà nói đúng, bố thật là vĩ đại, đã cố gắng cho con cái nơi nương tựa vô bờ bến khi phải bỏ tay nhìn người cha thân yêu của mình chết trong tay kẻ thù. Chàng gác đi sự đau buồn bàn thờ để tập trung vào việc sống, để nhìn lại và tận hưởng dì Hà – người đàn bà cao cả - đã có tấm tâm mà lo lắng cho bố chàng đến giờ phút chót. Lòng chàng tràn ngập niềm xót thương cho Đan Tâm đã phải trải qua nỗi đau khổ trong một mình trong lúc tuổi còn nhỏ dại. Rồi Minh càng tự trách mình nhiều hơn là đã không tìm hiểu được thông cảm, chia sẻ và bù đắp phần nào cho Đan Tâm trong những năm tháng qua. Minh ngẫm nghĩ khuôn mặt đang còn để mặt nhìn như bố, mẹ và dì Hà rồi thành khẩn hứa: Con sẽ hết lòng báo ơn và lo lắng cho Đan Tâm cho đến khi thật sự cùng.

4.

Minh có quá nhiều điều cần phải nói với Đan Tâm. Chàng quyết định bỏ công việc và lái xe đi tìm gặp nàng dù trời đã khá nham nhiệt.

Vừa mới ra, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm trọng của Minh, Đan Tâm giật mình lo lắng hỏi:

“Có chuyện gì khẩn cấp hả anh?”

“Chuyện thế này đây vui vẻ em nhé ngẩng lên quan trọng đây vui vẻ anh.”

Vừa nói Minh vừa thò tay vào túi áo lấy ra phong thư của cha chàng đưa ra trước mặt Đan Tâm và hỏi:

“Thì này B anh viết gì cho anh em anh mà em đỡ nh c t gi u cho đỡ n bao gi đây?”

“!” Đan Tâm kêu lên ng c nhiên r i nín ng.

“Em có biết là lâu nay anh th t mang n ng t i v i B anh và M em không? Anh luôn trong bóng t i m t mù, suy đoán l ch l c đ r i trách B , trách m em đã t b c trong khi đó chính m em và em đã làm m t vi c cao c mà anh em anh mang n su t ki p này cũng không đ n đáp l i đ c.”

Minh ng i g c đ u vào hai lòng bàn tay kh s , ăn năn. Gi a lúc Đan Tâm ch a tìm ra l i đ an i chàng thì Minh ti p t c:

“Em biết không, khi r c em v nuôi, anh đã nh th m và t hào r ng mình đang làm m t vi c t thì n. Hóa ra ng i đã làm vi c t thì n th t s , đã gia n vĩ đ i cho gia đình anh l i chính là m con em. Anh th t x u h v i l ng tâm. Lâu nay ch c là em c i nh o trên s ngâ ngô c a anh l m h ? Đan Tâm, sao em không cho anh biết s m h n? Sao em không nói gì đi?”

“Anh dành nói nă gi , có cho em chen vào đâu. Em th y không c n thì t ph i trao th này ra.”

“Nh ng anh c n nó.”

“Đ làm gì? Tr n cho m con em à? T lúc em m i vào gia đình anh cho t i bây gi em luôn đ c đ i đ i th t t , c x thân thì t nh ng i m t nhà. Đó là chân tình phát xu t t lòng t t, t t tâm c a các anh r i. T i sao em l i ph i dùng th đó đ đòi h i thêm n a ch ? V i...” Đan Tâm b l ng nh ng i nói ra.

“V l i th nào? Lâu nay anh th t kh s vì th y mình v ng v , đ n đ n, không biết làm sao đ có th lo l ng, bù đ p cho em nh ý mong mu n c a anh. Anh ch s khi h c xong r i, đ ng v ng m t mình đ c r i em s không bao gi mu n quay l i nhìn mái gia đình đáng ghét này n a c .”

“V i... em mu n đ c các anh quý m n, th ng yêu em vì chính em ch không ph i vì ân nghĩa. Bây gi thì khác r i! T đây tr đi em không bi t mình có còn nh n đ c tình c m thu n túy nh x a không n a! Hay ch là hành đ ng t t quá đáng b t ngu n t s đ n bù n sâu nghĩa n ng c a các anh? Ch c em không ch u đ ng đ c không khí trong nhà nh v y đâu.” Đan Tâm than vãn.

“Em nói gì i v y? Lâu nay anh v n c mu n đ c b o b c, chăm sóc cho em su t đ i dù không có th này. Nghĩa là... n u em b ng lòng... anh mu n nói... n u em cho phép. Su t! Không ph i... Anh đ nh nói tr c sau gì cũng không m t m y may thay đ i... Em không hi u đâu. Anh s nói i chuy n này v i em rõ h n khi em đ c hai m i m t tu i. Bây gi anh ph i đi v đây. Thi xong cho anh hay anh lên r c em v đ t s p đ t căn phòng c a em.”

Minh i t đ t b ra v nh ch y tr n. Chàng l m b m: mình đã nói gì v y? Hi n gi mình v n còn là ng i giám h c a Đan Tâm mà. Không th đi quá xa. Minh đang t đ n v t mình vì nh ng i nói b t c n v a r i thì nghe ti ng Đan Tâm g i gi t ng c:

“Anh Minh! Đ ng quên i anh đã nói hôm nay nha. Em không đi đâu c mà s i v i anh su t đ i đ anh chăm sóc, b o b c cho em đó. C ti p t c công vi c t thi n này c a anh đi. Hãy nuôi em cho đ n ngày em nh m m t.” Đan Tâm nói v i theo sau l ng Minh cùng v i chu i c i giòn tan.

Minh c g ng không ngoái đ u i. Chàng làm nh không nghe th y gì mà trong lòng nh m c . Ng i chàng nh tênh nh có cánh và s p bay b ng lên t n chín t ng mây.

Xe lên đ c cao. S ng đêm t a kh p tri n núi. Minh nhìn th ng v phía tr c - n i khung tr i r c r v a ló đ ng trong tâm t ng chàng - r i kh ng đ nh: đ ng còn dài, nh ng mình s v t qua t t c m i khó khăn đ t i đích. Qua kh i l p s ng m m này là s t i nhà. Và ngôi nhà trong đó có chàng, có Đan Tâm.